

"Aicinājums uz drosmi"

Māc. Dons Ričmans

“Jūs atzīsiet patiesību, un patiesība jūs darīs brīvus.” (Jņ. 8:32)

Šis ir aicinājums uz drosmi – drosmi atzīt patiesību attiecībā uz abortiem un kaut ko šai sakarā darīt. Vairums cilvēku instinktīvi savā sirdī zina, ka aborts ir nepareiza izvēle. Kristieši, kas saprot Dieva vārdu, zina arī, ka aborts ir slepkavība. Taču lielākoties par abortiem draudzēs nerunā. Ap šo tematu vijas noliegšanas un klusēšanas sazvērestība.

Viņi slēpj patiesību par abortiem klusējot. Kā pravietis Jeremija saka, viņi mēģina „paslēpties kādā slepenā vietā” (23:24). Mācītāji, skolotāji un evaņģēlisti par abortiem bieži vien klusē, un par šo tematu reti kad tiek skaidri sludināts vai mācīts. Reti par to tiek runāts vai lūgts, meklējot Dieva vadību un žēlastību. Mēs zinām, ka aborti pastāv, taču baidāmies skatīties acīs patiesībai par tiem.

Lai slēptu patiesību, cilvēki izmanto valodu. Ārsts, kurš ir par abortiem, reti kad sievietei saka, ka viņai būtu jāveic aborts. Viņš drīzāk varētu teikt ko tādu, kas izklausās ‘jaukāk’, kā, piemēram, „Jūs varētu apsvērt grūtniecības pārtraukšanu”. „Kad man nozīmēt tikšanos ar ārstu?” Viņš var arī izmantot terminus, kas slēpj bērna patieso identitāti, sakot „Tas ir tikai neattīstījies auglis” vai „audi” vai „ieņemšanas produkts”. Katrā ziņā viņš noteikti izvairās to saukt par bērnu. Ģimenes plānošanas centru („Paparedes zieds”) darbinieki mēdz teikt, ka jums jāizmanto savas „reproduktīvās tiesības”.

Mācītāji dažkārt patiesību slēpj aiz neīstiem aizbildinājumiem. „Mums par abortiem nav ne jāsludina, ne jāmaca. Mūsu cilvēki zina, ka aborti ir slikti, un es zinu, ka neviena draudzes locekle nekad neveiktu abortu.” Vai arī: „Šis temats ir pārāk delikāts, lai par to runātu manā draudzē, cilvēki var sadusmoties”. Iespējams arī, ka mācītāji gribētu mācīt un sludināt, taču nezina, kā – un tāpēc klusē.

Kāpēc cilvēki tā dara? Kāpēc pat kristieši tā dara? Viens iemesls – viņi pazīst kādu, kurai bijis aborts, un nevēlas viņu „sāpināt”. Otrs iemesls – lai gan šie cilvēki saka, ka aborts ir slikts, klusībā viņi nevēlas to aizliegt ar domu, ka pašiem vai kādam pazīstamam to varētu „tiešām vajadzēt”, vai arī baidās, ka, par abortiem runājot, izraisīs milzīgu kauna un vainas apziņu. Bieži vien mācītāji, skolotāji un ārsti, kuri gribētu par to runāt, nezina, kā – un tāpēc vienkārši izvairās to darīt. Tātad baznīca, tāpat kā apkārtējā pasaule, slēpj patiesību par šo nopietno jautājumu, un aptuveni 1/3 visu Latvijas bērnu mirst pēc sava tēva un mātes lūguma nežēlīga abortu veicoša ārsta rokās, kas burtiski sarauj bērniņu gabalos. Ko mums darīt?

Mūsu rīcība atklāj mūsu pielūgsmes objektu. Ps.106:35-37 saka, Israēls sajaucās ar citām tautām, aizguva to dzīvesveidu un sāka kalpot elkiem. Viņi pat upurēja savus dēlus un meitas ļauniem gariem. Kā dzīvā Dieva un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēva sekotāji mēs esam aicināti atgriezties pie augstajiem Svēto Rakstu standartiem, kas mūs konfrontē ar patiesību par nedzimuša bērna patieso identitāti. Mēs esam aicināti būt drosmīgiem noticēt Svētajiem Rakstiem un šo nopietno tematu skatīt Bībeles gaismā. Raksti skaidri saka, ka nedzimis bērns ir dzīvs cilvēks, bērns, radīts Dieva līdzībā. Šis bērns ir pelnījis tādu pašu cieņu un aizsardzību kā jebkurš cits cilvēks. Ps.139:13-14 psalmists apraksta, kā Dievs viņam piešķīris ķermeni mātes miesās. Pamācoši, ka arī Jēzus, izvēloties nākt virs zemes starp cilvēkiem, nāca kā bērniņš. Piektais bauslis ‘teve nebūs nokaut’ (2.Moz.20:13) attiecas ne tikai uz ‘lielajiem’ cilvēkiem, bet arī es nedzimušiem bērniem mātes klēpī.

Pasaulē, ko tik bieži veido bezdievīgi cilvēki un kur nedzimuši bērni tiek uzskatīti par izmetamiem, baznīcai ir jāsaņem savs vārds un jāklūst par nedzimušo un vājo aizstāvi. Mācītājiem būtu regulāri jāsludina par šo tematu - nevis dusmīgi apsūdzot, bet patiesībā, mīlestībā un lēnprātībā, kā Pāvils māca Gal.6:1. Katru gadu var noturēt īpašas Dzīvības svētuma svētdienas – tā, piemēram, var būt mūsu Kunga kristības svētdiena. Baznīcas satversmē un citos darbību regulējošos dokumentos jāiekļauj atsauce uz dzīvības svētumu, skaidri pasakot, ka aborts ir nopietns grēks. Šis temats

jāiekļauj mācību semināru un konferenču programmās. Topošajiem mācītājiem jā māca patiesība par abortu un jāskaidro, kā mācītājam par to runāt. Draudzēm būtu jāciens bērniņu gaidīšana. Par ierastu praksi var kļūt laulātu pāru, kas gaida bērniņu, aicināšana pie altāra, lai par viņiem visiem teiktu īpašu lūgšanu. Svētdienas skolas un iesvētes mācības programmā būtu jāiekļauj plāna punkts par nedzimušiem bērniem. Kā Jēzus sekotājiem mums būtu jāpalīdz un jāiedrošina sievietes, kas piedzīvo sarežģījumus grūtniecībā.

Vīrieši, kas spieduši sievietes veikt abortu, un sievietes, kuras tos veikušas, izjūt milzīgu kauna un vainas apziņas nastu. Mācītājam, sludinot par abortiem, sprediķa sākumā, vidū un beigās jāsniedz arī Krusta vēsts, lai cilvēki zina, ka viņi var nākt, atzīt savu grēku un būt droši, ka saņems Tā piedošanu, kurš saka: „Es būšu žēlīgs viņu netaisnībām un viņu grēkus vairs nēpieminēšu”(Ebr.8:12).

Baznīca, kas izvēlas patiesību par abortiem noliegt un slēpt, abortus pacieš. Draudzes, kas pieļauj vai ar savu klusēšanu atbalsta abortus, nonāks arī pie citiem kompromisiem. Piemēram, liels luterāņu baznīcas spārs Amerikā, kas oficiāli atbalstīja aborta praktizēšanu, tagad ir tuvu homoseksuālu mācītāju ordinēšanai. Šādas draudzes nevar gaidīt Dieva svētību. Un pretēji – kur grūtniecība ir cieņā, kur bērni ir mīlēti, gaidīti un aizsargāti, ģimene būs stipra, baznīcai būs skaidra patiesības un žēlastības vēsts apkārtējai pasaulei, un Dievs tās svētīs.

Tāpēc pateiksimies par baznīcas vadītājiem, kuriem ir drosme pasludināt dievišķo patiesību par abortu, un lūgšim, lai Dievs modina drosmei vēl daudzus citus, kas ar Viņa palīgu runās patiesību mīlestībā (sal.Ef.4:15).

Materiāls sagatavots ar Lutherans For Life (ASV) atļauju. Pārpublicējot atsauce obligāta.